

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๙ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๒

น้ำใจดี...ภาคอีสาน

นี่ธรรมลี ผาแดง เขาเรียกหลวงปู่ลี ทองคำหนักสี่กิโล ดอลลาร์หนึ่งร้อยดอลลาร์ วัด
ภูผาแดง เราเรียกธรรมลี แต่ประชาชนเขาเรียกหลวงปู่ลี คนเดียวกันนั่นแหละ เอาไปมอบ
ทางโน้น เราจะเพิ่ม ๆ นะ ได้เตือนพี่น้องชาวไทยเราให้พากันตะเกียกตะกาย อันนี้เรียกว่า
ชีวิตจิตใจของเรามอบเพื่อเมืองไทย ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้เห็นใจหลวงตานะ เคยบอก
อย่างเด็ดขาดมาเลยไม่มีเคลือบแคลงใจแต่เปอร์เซ็นต์เดียว การสละชีวิตของเรามีสองครั้ง เราบอก
แล้ว ครั้งแรกพัดกับกิเลส บอกชัด ๆ เลยถ้ากิเลสไม่ฟังเราต้องฟัง กิเลสไม่ตายเราต้องตาย
ชาตินี้เราจะมีเงื่อนติดต่อกับกิเลสต่อไปอีกไม่ได้แล้ว กิเลสไม่ตายเราต้องตาย พัดกับกิเลส
บอกชัด ๆ เลยขนาดนั้น ด้วยความบริสุทธิ์ใจ เพื่อพี่น้องทั้งหลายได้ทราบว่า ความตั้งใจ
ของเราที่มีต่อชาติไทยของเรามีขนาดไหน

ครั้งแรกเราก็ตั้งใจเพื่อเราอย่างเดียว ไม่ได้คิดเป็นน้ำไหลบ่า คิดลงช่องเดียว ฟุ้ง ๆ
ระหว่างกิเลสกับเราพัดกัน ผ่านข้าศึกเหล่านี้มาแล้ว คราวนี้ก็มาเจอเข้ากับชาติไทยของเราที่
กำลังล่อแหลมต่อข้าศึกคือความจนอีกเหมือนกัน จึงต้องได้พิจารณาเต็มสติเต็มส่วนแล้ว
ออกมาช่วยพี่น้องทั้งหลาย จึงได้ประกาศปฐมหลังให้ทราบตลอดมาตั้งแต่นั้น แต่ก่อนเราไม่
เคยพูดอย่างนี้ เพราะไม่ได้พูดด้วยความหิวโหย พูดด้วยเหตุด้วยผลทุกอย่าง ตั้งแต่นั้นมา
เราก็ตั้งหน้าตั้งตาช่วยกันเต็มความสามารถของเรา คิดดูอย่างเงินทองข้าวของเราก็บอกแล้ว
เราไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวตั้งแต่เริ่มสร้างวัดนี้ขึ้นมา เงินมีจำนวนมากน้อย สมบัติต่าง ๆ
จตุปัจจัยไทยทานมีมามากน้อยช่วยหมด ช่วยโลก

เงินมีเท่าไร ๆ อย่างที่พี่น้องทั้งหลายเห็นนั่นแหละ ทุ่มลง ๆ เพื่อชาติบ้านเมือง
สถานสงเคราะห์ คนทุกข์คนจน ราชการงานเมือง จนกระทั่งถึงโรงร่ำโรงเรียน เข้าสู่
โรงพยาบาล เวลานี้ร้อยกว่าโรงพยาบาลที่ช่วย ไม่ใช่ร้อย ๆ นะ

ภาคอีสานเป็นภาคที่จนมากกว่าทุกภาค เราพูดตรง ๆ อย่างนี้แหละ นี่ความพูดเป็น
ธรรม ภาคอีสานเราจึงต้องมาเกี่ยวข้องกับเราเสมอ เห็นว่าพอที่จะอาศัยได้ก็ต้องเกี่ยวข้อง
เกาะคนเรา เพราะหาที่พึ่งอยู่แล้ว เมื่อเห็นว่าทางนี้มีพอที่จะช่วยเหลือ ทางโน้นก็มา ทางนี้ก็
มา เราเองก็ไปสงเคราะห์ ไปเองก็มี ทางโน้นมาก็มี ช่วยกันตลอด เราไปช่วยนี้เขาก็มาหา
เรา เราก็ช่วยทางนี้ อย่างนี้มาตลอด เพราะฉะนั้นโรงพยาบาลจึงมีมากในทางภาคอีสาน
ภาคอื่นก็มีแต่สู้ทางภาคอีสานไม่ได้ เพราะภาคอีสานเราเป็นคนจน พูดอย่างเต็มเม็ดเต็ม
หน่วยตามเหตุตามผล ธรรมเป็นอย่างนั้น คนจนทางทรัพย์สมบัติเงินทองปัจจัยเครื่อง
อาศัยทุกอย่าง ภาคอีสานเรารู้สึกว่าจน แต่น้ำใจนั้นเราชมว่าดี

ภาคอีสานนี้ไปที่ไหนสนิทกันได้หมด ไม่มีคำว่าต้องมีคนแนะนำคนนี้อย่างนั้นอย่างนี้ ไม่ต้องวางั้นเลย เสียเวลา ไปไหนมาทันทีเลยเข้าใจไหม ไปไหนมา พอเสียว ๆ เลย พอพี ๆ พออ่อน ๆ ยิ่งชายหนุ่มเห็นหญิงสาว ไปไหนหล้า อ้ายไปนำแค้นนั้นเห็นไหม นี้เคยพบกันตั้งแต่เมื่อไร ไม่ได้พบนะ นี่เป็นอหยาตย์ของภาคอีสาน อหยาตย์แสดงอย่างนี้ไม่ใช่ อหยาตย์ข้าศึกศัตรูต่อกัน เป็นความสนิทสนม น้ำใจก็กว้างขวางมาดั้งเดิม แต่ก่อนไปไหนไปเลย ตั้งแต่เราเป็นเด็กเราเห็นมาอย่างนั้น ไม่อดตาย ไปซื้อไปขายอะไรก็ตาม

แม้ที่สุดเขามาคล้องช้าง ช้างเต็มอยู่ท้องถิ่น แล้วเขายี่ช้างเข้าไปขอข้าว เขาก็ให้ธรรมดา จะไปขอข้าว เป็นลื้อเป็นเกวียนพวกพ่อค้านี้มาตั้งอยู่ข้างนอก ตั้งทัพอยู่ข้างนอก พอตกเย็น ตอนเช้าหรือเย็นนี้จะเข้ามาขอข้าวตามบ้านตามเรือน คนนั้นให้ปัน คนนี้ให้ปันเรื่อย ๆ พอ พอเขาขอพอแล้วเขาออก ที่ว่าขอข้าวไม่ได้กินไม่มี ไม่ว่าไปบ้านไหนเหมือนกันหมดภาคอีสาน เป็นนิสัยมาดั้งเดิมอย่างนี้ ไม่อดตาย นี้เรียกว่าน้ำใจ เราพูดถึงน้ำใจนั้นดี อหยาตย์ใจคอไม่ค่อยถือสีถือสากันอย่างง่ายตาย การทะเลาะเบาะแว้งจึงรู้สึกว่ามีน้อย เพราะน้ำใจนั้นแหละ อันนี้เรายกให้เรื่องน้ำใจ ดี ส่วนสำหรับวัตถุเงินทองข้าวของต่าง ๆ นั้นจน แต่น้ำใจไม่จน จุดนั้นละสำคัญมาก

เรื่องวัตถุเงินทองข้าวของมีเท่าไรก็ตาม ถ้าน้ำใจไม่พาแสดงแล้วจะไม่แสดง มีเงินกองเท่าภูเขาเขาก็เป็นเศษกระดาษถ้าเป็นเงินกระดาษ ถ้าเป็นทองคำเป็นเงินเหรียญบาทอย่างนี้ก็เงินกองเหรียญอยู่นั้น ไม่เกิดประโยชน์ถ้าน้ำใจไม่แสดงออก ถ้าน้ำใจแสดงออกนั้นจะเป็นประโยชน์ทั้งหมด นี้ออกจากน้ำใจนะ จนก็ตามขอให้มึ้น้ำใจต่อกัน มีน้อยให้หน่อย มีมากให้มาก นี่คือน้ำใจ คนไม่มีน้ำใจมีเท่าไรไม่สนใจที่จะให้ใคร ไปที่ไหนตีบตันอันนี้ด้วย ไม่ใช่ธรรมดา คนพวกนี้หาทางขึ้นยากนะ มีแต่ลง ทางลงนี่โล่ง ๆ ลงเพื่อความทุกข์ เพราะความตระหนี่ถี่เหนียวความเห็นแก่ตัวนั้นแหละมันดัดสันดานคนนั้น คนมีแกลใจไปทางไหน เบิกกว้าง ๆ นี่คือธรรม คือความดีหนุน ไปไหนไม่อดอยากขาดแคลนไม่ตาย

เรื่องความมีแกลใจ ความกว้างขวาง ความเสียสละ เรียกว่าทาน ผิงอยู่ในนิสัยของทุกคน ๆ พร้อมทั้งจะให้ มีมากมีน้อยพร้อมที่จะเสียสละต่อกัน เรียกว่าทานเป็นนิสัยของใจ ไปไหนไม่อดอยากขาดแคลน ซาตินี้ซาติน้ำไม่อดอยากขาดแคลน คนที่มีจิตใจตีบตันอันนี้ตระหนี่ถี่เหนียว คดโกงรีดไถประเภทต่าง ๆ พวกนี้พวกสร้างพินสร้างไฟสร้างขวากสร้างหนามให้ตัวเอง ไปไหนไปไม่ได้แหละ จะไปเกี่ยวกับหมูกับเพื่อนใครก็ไม่อยากคบค้าสมาคม กลัวจะไปกินตับกินปอดเขาละชิ พวกนี้มันพวกปอบใหญ่ ฝึใหญ่ หาเอาได้ทุกด้านทุกทาง พวกนี้สร้างขวากสร้างหนามให้แก่ส่วนรวมด้วย สร้างขวากสร้างหนามสร้างพินสร้างไฟเผาตัวเองด้วย ไปที่ไหนจึงตีบตันอันนี้

ไปลงนรก อย่างธรรมดาเป็นหลวงตาบัวเป็นจ่านรกนี้จะปัดออก ไม่ให้เข้าประเภทนี้
ว่างั้นเลย ความตระหนี่นี้เป็นภัยมาก ลงนรกนี้มันก็จะไปกัดกินเนื้อพวกสัตว์นรกด้วยกัน
เพราะมันเห็นแก่ตัวใช้ใหม่ล่ะ ใสนี้ไปสัตว์นรกจะไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัว มันจะไปกินเขา
ถ้าหลวงตาบัวเป็นจ่านรกเป็นยมบาลก็ปัดออกไม่ให้เข้า ต้องสำรวจตรวจตรารับรอง
เสียก่อน แยกจะกินเขาใหม่ ถ้าแกไม่กินเขาเราถึงจะยอมให้เข้า เข้าแล้วจะต้องประกาศสัตว์
นรกให้ระวังว่าใสนี้มันเข้ามาแล้ว เนื้อจะไม่มีติดตัวนะจะว่างั้น ความตระหนี่ถี่เหนียวมัน
เป็นภัยตลอดพื้นไฟแก่ตัวมันก็เป็น

การสร้างบุญสร้างบาปไม่ต้องหาที่แฉ่งที่ลับ ศาสดาองค์เอกวางแล้วด้วยความ
ยุติธรรมที่สุด ไม่มีอะไรเกินธรรมของศาสดาของเรา เพราะฉะนั้นให้พากันเชื่อบาปเชื่อบุญ
อย่าเห็นว่าที่ลับเป็นอย่างนั้น ที่แฉ่งเป็นอย่างนี้ บาปบุญไม่มีที่ลับที่แฉ่ง พอปั่นขึ้นพร้อม
แล้ว ๆ กิริยาที่คิดออกทางดีขึ้นทางดีแล้ว คิดทางชั่วออกทางชั่ว พุดออกทางวาจาออกเป็น
ที่สองที่สาม ประพฤติชั่วทางกายออกเป็นที่สามที่สี่เข้าเรื่อย ๆ ไม่มีที่ลับที่แฉ่ง คือเกิด
ขึ้นมาจากตัวเองเป็นผู้สร้างเสียเอง จึงไม่มีที่ลับที่แฉ่ง

ทีนี้เวลาสร้างลงไปแล้วมันก็ไปหาเจ้าของนั่นซี กิเลสมันหลอกนะซี ไปเอากับเขาต่อ
หน้าต่อตานี้มันเป็นความผิด ต้องไปขโมยเขา นี่เจ้าของถือเป็นคนถูกนะ เจ้าของผิดอยู่
ในหัวใจเจ้าของจนกระทั่งเคลื่อนไหวไปทำความชั่วต่อคนอื่น ไม่ดูตรงนี้ซี ทีนี้ธรรมท่านดู
จุดนี้ เคลื่อนไหวบัพธรรมจับแล้ว ธรรมเป็นหลักธรรมชาติ ดิก็จับแล้ว ชั่วจับแล้ว จับอยู่ใน
นั้น ท่านจึงว่า นตฺถิ โลเก รโห นาม ที่ลับไม่มีในโลก ขึ้นชื่อว่า การสร้างความดีความชั่ว
เป็นความดีความชั่วได้เต็มสัดเต็มส่วนเหมือนกันหมด นั้นฟังซิ ภาษิตก็มีอยู่อย่างนี้เป็น
เครื่องยืนยัน นตฺถิ โลเก รโห นาม ขึ้นชื่อว่าความลับแล้วไม่มีในโลก เปิดเผยตลอดเวลา
ด้วยการกระทำของตัวเอง คือความเปิดเผยอยู่กับตัวเอง ไม่ได้อยู่กับมืดกับแฉ่ง ไม่อยู่กับที่
แฉ่งที่ลับ มันเปิดเผยอยู่กับตัวเองผู้ทำ ทำที่ไหนก็เปิดเผยที่นั่น ความชั่วขึ้นที่นั่น ความดีขึ้น
ที่นั่น

ถ้าใครจะเชื่อพระพุทธเจ้า ถ้าอยากพ้นภัยให้เชื่อนะ ถ้าอยากจมลงไป เอา ให้ฝัน
พระพุทธเจ้า เป็นนักต่อสู้พระพุทธเจ้า ผู้นั้นแหละเป็นผู้จะทำลายตัวเองอย่างไม่มีอะไร
เหลือเลย

นี่พุดถึงเรื่องทางน้ำใจเป็นของสำคัญมาก เวลาที่เราช่วยพี่น้องชาวไทยเรา ช่วย
ด้วยน้ำใจเต็มสัดเต็มส่วน ครั้นนี้เป็นครั้งที่สองของเราที่ช่วยพี่น้องชาวไทย ครั้งแรกช่วย
ตัวเอง เอาเต็มสัดเต็มส่วนเอาชีวิตเข้าแลกเลย บอกว่ากิเลสกับเราต้องเป็นคู่ตายกันเลย
กิเลสไม่ตายเราต้องตายมีเท่านั้น ว่างั้นเลย พอได้ฟังธรรมะจากหลวงปู่มันอย่างเต็มสัดเต็ม
ส่วน ที่แรกก็แบกความสงสัยไป สงสัยเรื่องบาป บุญ นรก สวรรค์ มรรคผลนิพพาน สงสัยมี

หรือไม่มี ทั้ง ๆ ที่เป็นมหา เรียนจดจำมาได้มีความหมายอะไร ก็จำได้แต่ชื่อไม่ได้เห็นตัวจริง จะเอาความเชื่อมาจากไหน

เช่นอย่างวัดป่าบ้านตาด ก็เชื่อที่เขาวัว แต่ยังไม่ได้เต็มสัต์เต็มส่วน พอเรามาเจอเข้าเอง อ้อ วัดป่าบ้านตาดเป็นอย่างนี้ เราจะวาดภาพพจน์ของวัดป่าบ้านตาดยังไง ๆ ก็ตามเถิด พอว่าวัดป่าบ้านตาดมันจะวาดภาพพจน์ขึ้น เห็นจะเป็นอย่างนั้น เห็นจะเป็นอย่างนี้ นี่เรื่องสังขารมันปรุงมันหลอกมาก่อนแล้ว ทีนี้พอเรามาเจอเข้าจริง ๆ แล้วมันไม่เป็นอย่างนั้น อ้อ เป็นอย่างนี้เอง ภาพพจน์ที่หลอกเจ้าของไว้แต่ก่อน ว่าเห็นจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ วัดป่าบ้านตาด ล้มไปหมดเลย ความจริงเข้าแทนตัวเต็มปั้งเลย หายสงสัย

อันนี้เราจำได้แต่ชื่อ ชื่อบาปเป็นอย่างนี้ ชื่อบุญเป็นอย่างนั้น ชื่อนรกเป็นอย่างนั้น มันสงสัยวันยังค่ำ นรก สวรรค์ พวกเปรต มรรคผลนิพพาน สงสัยวันยังค่ำ เรียนไปจบพระไตรปิฎกก็มีแต่ความสงสัย แยกهامไปตาม ๆ กัน ไม่มีอะไรเป็นเนื้อเป็นหนังติดตัวพอที่จะไว้ใจได้เลย เราเรียนมาเองนี่นะ เพราะฉะนั้นเราถึงพูดได้เต็มปากละซิ เรียนไปเท่าไร ๆ ตั้งแต่เริ่มบาป บุญ นรก สวรรค์ มีหรือไม่มีนี้ ความสงสัยจะไปตาม ๆ กันเลย ดีไม่ดีบางรายมันจะหนักเข้ากว่านั้นว่าไม่มีไปเลย

สิ่งเหล่านี้พระพุทธเจ้าว่ามีเต็มสัต์เต็มส่วน ทุกพระองค์ที่ตรัสรู้มาเห็นของจริงตามนี้ ๆ นำของจริงนี้มาสอน ก็เลสมันจะลบ อย่างน้อยก็มีหรือไม่มีนะสงสัย มากกว่านั้นมันลบบว่าบาปไม่มี บุญไม่มี นรก สวรรค์ไม่มี ทีนี้ก็เปิดทางโล่งลงนรกที่ว่าไม่มีนั้น มันไปจมอยู่ที่ว่าไม่มีนั้นแหละ เพราะความหลอกกับความจริงมันต่างกัน ความหลอกคือว่านรกไม่มี ความจริงนรกมีมาตั้งแต่กัปไหนกัปใด พระพุทธเจ้าตรัสรู้องค์ไหนลบล้างนรกได้ที่ไหน ไม่เคยมีตรัสรู้มานี้ไม่มีเงื่อนต้นเงื่อนปลายนะ พระพุทธเจ้าตรัสรู้มา ฟังซิมากไหม พระพุทธเจ้าตรัสรู้มาแต่ละองค์ ๆ กัปไหนกัปใดนับไม่ได้ ต้นไม่มีปลายไม่มี นานขนาดนั้นละฟังซิ ตรัสรู้มาองค์ใดก็มาเห็นสิ่งที่ไม่มีต้นมีปลายเหมือนกัน บาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน เปรตผีต่าง ๆ ไม่มีต้นมีปลายเหมือนกัน มีมาดั้งเดิมอย่างนี้ ผลัดเปลี่ยนเวียนกันไปเวียนกันมา คนนี้เข้าคนนั้นออก เหมือนเขาติดคุกติดตะราง เหมือนกับคนขึ้นสวรรค์ลงสวรรค์นั้นแหละ ผลัดเปลี่ยนกันอย่างนั้นทั้งทางดีทางชั่ว จนกระทั่งถึงนิพพานแล้วหมดทางเปลี่ยน ไม่เปลี่ยนไปไหนอีก

ผู้ที่ขึ้นพรหมโลก ๕ ชั้นพวกอนาคามี นี่เปลี่ยนขึ้นข้างบนเรื่อยไม่มีคำว่าง กับพวกสำเร็จพระโสดานี้ก็ค่อยขึ้นเรื่อย พอถึงอนาคามีแล้วแน่ คือพระโสดานี้ เขาเรียกพระโสดาโสดะ แปลว่า กระแสแห่งพระนิพพานพาดพิงถึงแล้ว แปลว่าอย่างนั้น นี้อย่างช้าที่สุดจะกลับมาเกิดอีก ๗ชาติแต่ไม่ตกนรก ท่านก็บอกไว้เลย เรื่องนรกปิดเลย ไม่มีทางที่จะไปตกนรกแล้ว ขึ้นสวรรค์ลงมามนุษย์ ๆ อย่างช้า ๗ชาติแล้วผ่านได้ ส่วนกลางนี้อย่างช้า ๓ชาติ

ผ่านได้ ถ้าอันอุกฤษฏ์อันที่หนึ่งนี้ชาติเดียว อย่างหนึ่งกลับมาเกิดอีกชาติเดียว อย่างที่สอง สำเร็จเป็นพระอริยบุคคลในชาตินี้ เช่น พระอนนทบรรลุโสดาแล้วขึ้นเป็นพระอรหันต์ทันที ในชาตินั้นก็ได้ เป็นสามชั้น พวกนี้อย่างช้า

พวกอนาคามีนี้จะขึ้นถ่ายเดียวเท่านั้น เร็วกว่ากันอีกพวกอนาคามี คือพวกสำเร็จ พระอนาคามีแล้วเกิดในพรหมโลก ๕ ชั้น อวิหา อตปปา สุทสสา สุทสสี อกนิฏฐา นี่คือที่อยู่ ของพระอนาคามี ใครได้ก้าวเข้านี้แล้วไม่กลับ จะขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงอรหัตตภูมิหมด เรื่องความหลอกลวงอะไรหมด สมมุติทั้งปวงหมด นั่นไม่เปลี่ยนแปลง นอกนั้นมี เปลี่ยนแปลงเข้าออกขึ้นลงอยู่อย่างนี้ อย่างที่เราว่านี่ เป็นอย่างนั้นนะ ผู้ที่ยังไม่แน่นอนมีขึ้น มีลง สวรรค์ชั้นพรหมไป ขึ้นได้ลงได้ เป็นอย่างนั้นนะ พวกเปรตพวกผีนี้ก็ขึ้นได้ เปลี่ยนมาเป็นเทวบุตรเทวดาก็เปลี่ยนได้ ด้วยอำนาจแห่งกรรมเจ้าของนั้นแหละ เปลี่ยนเจ้าของแปร เจ้าของเอง

ไม่มีใครมีอำนาจวาสนาใหญ่โตมาจากที่ไหนสามแดนโลกธาตุนี้ ที่จะมาเปลี่ยนกรรม ของสัตว์ตีให้เป็นชั่ว ชั่วให้เป็นดี นอกจากตัวเองจะเปลี่ยนความประพฤติของตัวเอง ถ้า สมมุติว่าชั่วคราวนี้ เอ้า ยอมรับผลแห่งความชั่วนี้เสีย แล้วเราจะเปลี่ยนตัวเราให้เป็นคนดี แก่ความชั่วด้วยเหตุอันดีนี้แล้วมันจะเปลี่ยนของมัน ผลจะเปลี่ยนไปตาม ๆ กัน เจ้าของเอง เป็นผู้เปลี่ยนคนอื่นเปลี่ยนไม่ได้ เปลี่ยนบาปเปลี่ยนกรรม

อย่างที่แสดงมานี้พระพุทธรูปเจ้ามากขนาดไหน ไม่ทราบวาก็กัปก็กลับ นับไม่ได้นะ เช่น ภัทรกัปนี้ก็มีพระพุทธรูปเจ้า ๕ พระองค์ พระพุทธรูปกุสินโร โภจนาคมน์ กัสสปโคตโม อริยมตไตรโย เรียกว่า ๕ องค์ องค์นี้เป็นองค์ที่สี่แล้ว ภัทรกัปนี้มีพระพุทธรูปเจ้ามาตรัสรู้ ๕ พระองค์ จากนั้นก็ต่าง ๆ มีอย่างน้อยก็กัปละองค์ กัปที่ไม่มีพระพุทธรูปเจ้าดูไม่ปรากฏใน ตำรา ต้องมีอย่างน้อยหนึ่งองค์ขึ้นไป สององค์ สามองค์ แต่ที่มากที่สุดคือภัทรกัป มากกว่า เพื่อน อย่างกัปนี้เป็นภัทรกัปมีพระพุทธรูปเจ้า ๕ พระองค์ นี่ละองค์นี้ตรัสรู้ผ่านไปแล้วองค์ นั้นมา องค์นี้ผ่านไปแล้วองค์นั้นมา อยู่นี้ก็กัปก็กลับแล้วฟังซินะ มาอยู่ตลอดอย่างนี้ไม่เคย หยุด มาตลอด ถึงซำก็มา อย่างนี้มากก็กัปก็กลับแล้ว ต้นปลายของพระพุทธรูปเจ้าที่มาอุบัติเป็น พระพุทธรูปเจ้าขึ้นมา ตรัสรู้ผ่านเข้าสู่นิพพาน ๆ นี้มีมากขนาดไหน เราคิดดูซิ

แล้วบรรดาพระพุทธรูปเจ้าทั้งหลายนี้มีองค์ไหนที่แหวกแนวมาว่า บาปไม่มี บุญไม่มี นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี นิพพานไม่มี พระพุทธรูปเจ้าทั้งหลายตรัสรู้เห็นอย่างเดียวกัน มาพูด อย่างเดียวกัน เพราะรู้อย่างเดียวกันนี้ มาสอนก็สอนอย่างเดียวกัน ลบล้างไม่ได้ ท่านจึงต้อง มาสอนตามสิ่งที่มีที่เป็นที่ลบล้างไม่ได้ อันไหนที่ชั่วให้ละ อย่า นั่นบอกไว้แล้วนะ อันไหนดี ให้บำเพ็ญให้ดีขึ้น ๆ ท่านสอนอย่างนั้น ส่วนลบล้างไม่มี ว่าลบล้างบาปไม่ให้มีอย่างนี้ไม่ได้ สัตว์สร้างบาปตลอดเวลาจะลบล้างมันไปไหน ผู้สร้างความคิดสร้างตลอดเวลา ก็ผู้สร้าง

นั่นเองเป็นผู้ผลิตที่ชั่วขึ้นมา ใครจะไปปลงล้างได้ถ้าเจ้าของไม่ปลงล้างเจ้าของเอง แก่ไข
เจ้าของไปเรื่อย ๆ ปลงล้างไปเรื่อย ๆ ได้อย่างนี้ให้คนอื่นมาปลงล้างไม่ได้นะ

นี่พระพุทธเจ้าองค์ไหนตรัสรู้มานานขนาดไหน ฟังซิว่าไม่มีต้นมีปลาย นานไหม เอ้า
ให้จิตผิงเข้าไปตรงนั้นดูซินะ เอามันยัน ๆ อย่างนี้เลย เรากล้าสามารถขนาดนั้นสอนโลก
เราไม่ได้สอนแบบลูป ๆ คำ ๆ แต่ก่อนลูปคำ แต่เวลามาปฏิบัติตามแนวทาง
พระพุทธเจ้าที่ทรงสั่งสอน เอ้า ก้าวเข้าไปตรงนี้ ๆ จะเจออันนั้น ๆ พอก้าวไปตามมันก็เจอ
อย่างว่า ๆ อันนี้หายไปไหน พระพุทธเจ้าบอกว่ามีอยู่แล้ว สอนเราให้ไปเห็นไปพบ เวลาเรา
ปฏิบัติไปมันก็เห็นอย่างที่พระพุทธเจ้าว่า แบบนรก สวรรค์ ก็เหมือนกันก็อย่างเดียวกัน
ควรจะพบจะเห็นสิ่งไหนมันจะปิดไม่อยู่ ๆ นี่จิตเป็นอย่างนั้นนะ ใครจะเป็นนักรู้ยิ่งกว่าจิต

ในสามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีอะไรรับรองยืนยันบาปบุญนอกจากหัวใจเท่านั้น ธรรม
ทั้งหลายอยู่ที่หัวใจ ชั่วก็อยู่ที่ใจ ดีก็อยู่ที่ใจ ปลงล้างไม่ได้ อยู่ที่ใจ นี่พระพุทธเจ้าทั้งหลายมา
ตรัสรู้พอปึงเข้ามานี่ เข้าจุดเดียวกันแล้วเป็นมหาวิมุตติมหานิพพาน เป็นธรรมธาตุล้วน ๆ
แล้ว เท่ากับแม่น้ำที่ไหลลงมาจากสายต่าง ๆ เข้าสู่มหาสมุทร ที่นี้สายน้ำต่าง ๆ นั้นหมด
ความหมายทันที พอน้ำสายต่าง ๆ นั้นได้ไหลเข้าสู่มหาสมุทรแล้ว เป็นมหาสมุทรอัน
เดียวกันเท่านั้น พุดอย่างอื่นไม่ได้ ว่าเป็นแม่น้ำสายนั้น มาจากแม่น้ำสายนั้นไม่ได้ เป็นอัน
เดียวกันแล้ว บรรดาแม่น้ำสายต่าง ๆ ที่ไหลลงสู่มหาสมุทร

นี้ก็เหมือนกันจิตวิมุตติคือจิตของท่านผู้หลุดพ้นแล้วนี้ จะมาจากสกุลใด มาจากผู้ใด
ก็ตาม พอไหลเข้าสู่จุดนี้คือมหาวิมุตติมหานิพพาน ซึ่งเท่ากับน้ำมหาสมุทร พอบริสุทธิ์ปึงก็
เข้าแล้ว พอเข้าแล้วก็ปึงเป็นธรรมธาตุด้วยกันหมด นี่ละกระเทือนพระพุทธเจ้าทุกพระองค์เลย
อันนี้ไม่ต้องไปถาม เหมือนอย่างน้ำมหาสมุทรเรานั้น แม่น้ำลำคลองไหลลงไปที่ต่าง ๆ
พอไปถึงมหาสมุทรแล้วไม่ต้องถาม ที่นี้มหาสมุทรมีมากมีน้อยขนาดไหน เพราะนี่ก็เป็น
มหาสมุทรด้วยกันแล้ว ดูเขาก็แล้ว นี่ก็เหมือนกันพอก้าวเข้าปึงถึงมหาวิมุตติมหานิพพาน
ถึงธรรมธาตุแล้ว เป็นอันเดียวกันแล้วถามหาอะไร พระพุทธเจ้ามากมายเพียงไรก็รู้ผู้นี้
แล้ว ถามหาอะไร ฟังซินะ นี่ละธรรมของจริง

ที่ถอดถอนมาสอนโลกเวลานี้เราไม่ได้สอนด้วยความลูป ๆ คำ ๆ นะ เรารู้จริง ๆ
เห็นจริง ๆ เรายกมากระทั่งโคตรแซ่หลวงตาบัว ฟังซินะ เราไม่เคยว่าอันนั้นสูงอันนี้ต่ำ เรา
เอาความจริงมาพูดเลย ว่ายังไง ว่าโคตรแซ่หลวงตาบัวไม่เคยรู้เคยเห็นธรรมประเภทนี้ แต่
หลวงตาบัวรู้หลวงตาบัวต้องพูดได้ หลวงตาบัวเห็นหลวงตาบัวต้องพูดได้ โคตรแซ่ของ
หลวงตาบัวไม่เคยเห็น โคตรแซ่ของหลวงตาบัวก็ไม่มีใครเคยมาพูดให้หลวงตาบัวเป็นต้น
ฟังนะ คนอื่นไม่ต้องพูดยังไกลอยู่ แทนที่โคตรแซ่จะพูดให้ลูกให้หลานฟังก็ไม่เห็นคนไหน
พูด

ที่นี้เวลาเรารู้ปั้งขึ้นมาซิ โศทรแซ่ของเราไม่รู้ก็ตามแต่เรารู้ เมื่อเรารู้แล้วทำไมเราพูดไม่ได้ โศทรแซ่ของพระพุทธเจ้าองค์ไหนที่เป็นศาสดา ไม่เห็นมีใช้ไหม แต่พระพุทธเจ้ามาเป็นศาสดาก็ประกาศตนว่าเป็นศาสดา แล้วโศทรแซ่ของสาวกอรหันต์ทั้งหลายเหล่านั้น โศทรแซ่ไหนที่เป็นโศทรแซ่แห่งพระอรหันต์ไม่เคยมีนะ แต่เวลาองค์ไหนออกมาจากโศทรนั้นมาเป็นพระอรหันต์ ท่านก็บอกท่านเป็นพระอรหันต์ผิดไปไหน

นี่หลวงตาบัวพูดอย่างอาจหาญชาญชัย พูดนี้เพื่ออะไร เพื่อพี่น้องชาวไทยทั้งหลายด้วยความเมตตาแล้ว ๆ เราไม่มีสัดมีส่วนถึงเรื่องว่า จะตำหนิติฉินินทา ใครจะมาดูถูกเหยียดหยามเรา เราไม่เคยสนใจ อันนี้เหนือทุกอย่างแล้ว พูดด้วยความเมตตาต่อโลกเท่านั้น เราจึงได้ช่วยโลกเต็มกำลังความสามารถทุกด้านทุกทาง นี่เวลานี้ก็กำลังช่วยโลกเต็มเม็ดเต็มหน่วย ใครอย่าเห็นว่าหลวงตาเป็นคนขอทานนะ เราว่างเลย คนขอทานขอที่นั่นขอที่นี่ เราขอทานด้วยความเมตตาเพื่อจะยกชาติไทยของเราต่างหาก เราไม่ได้ขอทานด้วยความเราเป็นคนทุกข์คนจน

เราพอทุกอย่างแล้ว เรื่องนิพพานเราก็ไม่ถามว่านั่นเลย เอาขนาดนั้นนะ ที่เราหาจนแทบเป็นแทบตาย สละชีวิตจิตใจเพื่อพระนิพพาน พอเข้าถึงจุดนั้นแล้วเราไม่ถามหา นิพพาน เหมือนอย่างเรามาวัดป่าบ้านตาด เราอยากไปวัดป่าบ้านตาด พอมาถึงวัดป่าบ้านตาดอยากไปที่ไหนอีก ก็มันถึงแล้วนั่น เหมือนเราหิวโหยมาก ๆ เราอยากกินข้าวให้อิ่ม พออิ่มแล้วไปหาที่ไหนอีก มันอิ่มแล้วมันก็พอ

เราเป็นชาติชาวพุทธ ใครจะมีวาสนาบ้างให้ฟังเสียงพระพุทธเจ้าซี นี่ธรรมพระพุทธเจ้าออกมาให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ถอดออกมาจากหัวใจเลยจากภาคปฏิบัติ เราไม่ได้เอาออกมาจากตำรับตำรา ตำรับตำราเราก็เรียนจนเป็นมหา แต่ช่วยตัวเองไม่ได้ สงสัยสนเทห์ไปหมด เรียนคัมภีร์ไหน ๆ คั้นพระไตรปิฎกเสียจนแหล็กก็ไม่มีอะไรเป็นสาระที่เราจะตายใจได้ เช่นอย่างท่านบอกว่าบาปมีแน่แล้ว มันไม่ได้แน่ะ มีหรือไม่มีนะ นั่นเห็นไหม บุญมีหรือไม่มีหนา ตลอดสวรรค์ พรหมโลก นิพพาน มีหรือไม่มีหนาแบบเดียวกันหมด อย่างน้อยนะ มากกว่านั้นมันก็ลบเลยว่สิ่งเหล่านี้ไม่มี ทั้ง ๆ ที่สิ่งเหล่านั้นมีอยู่นั้นแหละ นี่เห็นไหมหัวใจของกิเลสมันปิดอย่างนั้นนะ

นี่เราก็ปฏิบัติเต็มความสามารถของเรา เรียนได้มากน้อยเพียงไรตั้งตำรับตำรา ออกมาทางเป็นแปลน แล้วก็ยังไม่แนใจนะ หากครูบาอาจารย์มารับรองแปลนนี้อีกทีหนึ่ง เช่นหลวงปู่มั่น พอท่านชี้แจงแสดงให้ฟังเต็มเหนี่ยวแล้ว เอาละที่นี้พอ นั่นเห็นไหม ความสงสัยเหล่านั้นหายหมดทั้ง ๆ ที่มีกิเลสก็ตามแต่มันก็หายหมด บรรดาที่มันเคยสงสัยมาเรียกว่าหายไปหมดเลย ก้าวเข้าสู่เวที ขึ้นเวทีพิดละที่นี้ เอาจะให้เป็นพระอรหันต์ให้ได้ในชาตินี้ว่างั้นเลย อย่างอื่นไม่เอา จะให้เป็นพระอรหันต์เท่านั้น เอาถ้าไม่ได้เป็น ตัวไหนมัน

เก่งให้มันครอง เราต้องตาย ถ้าเราไม่ตายกิเลสต้องตาย พัดกันเต็มเหนี่ยว ขนาดนั้นนะมา เปิดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง

แต่ก่อนเราเคยเปิดที่ไหน ฟังมาเปิดเมื่อสองปีนี่เอง ธรรมนี้เราครองมาแล้วได้ ๔๙ ปีฟังซินะ เราเคยพูดที่ไหนให้ใครฟัง เราไม่เคยพูด เพราะธรรมไม่หนักไม่หน่วงไม่ผลึกไม่ ดัน ไม่อยากโอ้อวด มีเหมือนไม่มี รู้เหมือนไม่รู้ ที่นี้เวลาถึงกาลเวลาที่จะออกสนาม แล้วก็เหมือนนักมวย เวลาอยู่ธรรมดาก็เหมือนคนธรรมดา พอขึ้นเวทีแล้วลวดลายยังงៃของ นักมวยจะออกเต็มเหนี่ยวกับคู่ต่อสู้กับข้าศึก อันนี้เมื่อเวลาจำเป็นแล้วก็ต้องพัดเต็มเหนี่ยว กับข้าศึกศัตรู ที่กำลังทำความล่มจมแก่ชาติไทยของเรา คือความจน จึงปลุกพี่น้องทั้งหลาย ให้พากันตื่นเนื้อตื่นตัวสู่ความจนให้ได้ ให้มันตลกทะเลუნ เออความอิสระ ความแน่นอนหา มั่นคงเจริญรุ่งเรืองของชาติไทยเรามาครองให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยอย่างดั้งเดิมให้ได้ เพราะฉะนั้นจึงได้ปลุกพี่น้องทั้งหลายซิทูกันวันนี้

ท่านทั้งหลายเห็นว่าเราเป็นยังไง จนกระทั่งถึงเปิดปุมหลังให้ทราบทุกอย่าง ตั้งแต่ วันปฏิบัติมาจนกระทั่งถึงเห็นมรรคเห็นผลเต็มสัดเต็มส่วนแล้ว ผู้นำพี่น้องทั้งหลายเป็นพระ ประเภทใด พูดถึงขนาดนั้นนะ ยังจะมาหลบลับหลบตาฟังให้กิเลสมันกล่อมอยู่หรือ ไม่เชื่อ หาวว่าโอ้อวดไปอยู่หรือ นั่นละกิเลสกล่อมหัวคนให้จมอีกนะ ธรรมปลุกไม่ยอมตื่นแล้ว มันก็ลงที่นั่นเอง นี่เรากล้าพูดขนาดนั้นนะ

การเทศนาว่าการแล้วแต่แห่งหนักเบาที่จะมาผ่าน ใครควรจะได้รับผลประโยชน์มาก น้อยเพียงไรจากธรรมนี้ ธรรมจะออกทันที ๆ ถ้าไม่สามารถที่จะรับได้ธรรมก็ไม่ออก เหมือน ไม่มี ถ้าสมควรจะรับได้หนักเบาอย่างน้อยธรรมจะออกต้อนรับกันทันที ๆ ถ้าควรจะให้ สามแดนโลกธาตุนี้คว่ำเลย เอ้า ออกทันทีเลย เพราะธรรมนี้ธรรมปราบไตรภพ สามแดน โลกธาตุนี้คว่ำหมดแล้วจากใจของพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่าน แล้วท่านจะมากลัวอะไร ฟัง ให้ดีนะ

นี่ละการช่วยชาติเราช่วยอย่างนี้ อย่าพากันเฉื่อยชา ให้รู้เนื้อรู้ตัวทุกคน ดีไม่ดีผู้นำนี้ เลยกลายเป็นบ่อกกลางบ้านไปแล้ว โอ้พวกถึงขยะ ๆ มันกลายเป็นทองคำทั้งแท่งแล้ว เยอหยิ่งจองทอง หาวว่าท่านมาน่าอย่างนั้นอย่างนี้แล้วเยอหยิ่ง ประสาอึ่งอ่างมันจะสู้วัวได้ ยังงៃเข้าใจไหม เห็นไหมอึ่งอ่างกับวัว นิทานอึ่งอ่างกับวัวมีในนิทานอีสป เราเรียนตั้งแต่เรา เป็นนักเรียน

วัวมันไปหากินหญ้าตามประสาของวัวนั่นแหละ ที่นี้อึ่งอ่างมันก็อยู่ในรูของมัน พอวัว หากินไปทางนั้น เหยียบไปใกล้ ๆ เดินไปใกล้ ๆ มันกลัววัวจะเหยียบหัวมัน พอตีวัวก็ผ่านไป พอผ่านไปแล้วแม็กก็มา แม่ ๆ ตะกี้หนูเกือบตาย เป็นยังไง อู๊ย สัตว์ตัวหนึ่งมันใหญ่ นะ แม่ มันเดินจากมานี้เดินไปเดินมานี้มันจะเหยียบหัวหนูนะ แล้วมันก็ผ่านไป ตัวใหญ่มากนะ

แม่ มันใหญ่ขนาดไหนนะ ฟังซิแม่ยิ่งอ่างนะ เหมือนพวกเรานี้ละ อิ่งอ่างต่อชาติ ยิ่งใหญ่ต่อชาติ คนคนเดียวหัวเท่ากำป็นนี้ยิ่งใหญ่กว่าชาติ การช่วยชาติเรื่องยิ่งใหญ่อิ่งขนาดไหน นี้เท่ากับวัวตัวหนึ่ง หรือศาสนาที่นำนี้เท่ากับวัวตัวหนึ่ง

มันตัวขนาดนี้ได้ไหม แม่ทำทำพองตัวขึ้นให้ลูกดู มันขนาดนี้ได้ไหม อู๊ย มันใหญ่กว่านี้แม่ แล้วแม่ก็พองขึ้นอีก มันขนาดนี้ได้ไหม อู๊ย มันยิ่งใหญ่อิ่งกว่านี้อีกแม่ พองไปพองมา ท้องแตก มันใหญ่กว่านี้ได้ไหม เวลาสรุปลง อันนี้พองไปพองมามันจะตายมันจะจมนะชาติไทยเรา ถ้ามีวแต่เยอหยิ่งจงหองพองตัวอยู่เหมือนอิ่งอ่างนี้ละ ไม่เห็นศาสนาไม่เห็นความรักชาติความสามัคคีเป็นโค เป็นตัวยิ่งใหญ่อิ่งชาติของตนได้แล้ว เห็นแต่ความเยอหยิ่งจงหองในการยกชาติ นี้ละมันจะจมน เหมือนอิ่งอ่างตัวนั้นท้องแตกตาย เข้าใจไหมละ ฟังให้มันชัดเจน

ให้พากันตั้งอกตั้งใจนะ เราเป็นลูกชาวพุทธ ลูกชาวพุทธต้องฟังเสียงพ่อคือพุทธของเรา ที่จะยกชาติบ้านเมืองของเรา ตลอดถึงบ้านเมืองของเราจะมีความสงบร่มเย็น มีชื่อมีแปมีหลักฐานมั่นคง ต้องอาศัยธรรมเป็นเครื่องยึดเครื่องเกาะ เช่น ปลูกบ้านนี้ไม่มีต้นเสาไม้ได้ นะ ต้องมีเขื่อนมีเข็งของมันมีโครงของมัน อันนี้ชาติไทยของเราก็มีศาสนาเป็นหลักเป็นเกณฑ์เอาไว้ ให้ตามศาสนา ให้ต่างคนต่างเสียสละ ต่างคนต่างเห็นแก่ชาติบ้านเมือง ตัวนั้นอยู่กับชาติ ถ้าชาติจมน ใหญ่ขนาดไหนก็เท่ากับอิ่งอ่าง ท้องแตกตายเท่านั้นเอง ขอให้ชาติเจริญรุ่งเรืองด้วยความรักชาติ ด้วยความสามัคคี ต่างคนต่างเสียสละ

ชาติไทยของเราไม่มีใครทำให้ล่มจม ก็คือคนทั้งชาติไทยเราที่ ปฏิบัติตัวเองแบบ ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมลืมนื้อลืมนั่ว ก็กลายเป็นการทำลายชาติอยู่ในตัวของมันเอง ที่นี้เมื่อเรารู้ตัวด้วยอรรถธรรมที่ท่านเตือนแล้ว เราก้ประกอบหน้าที่การงานของเราให้อยู่ในความประหยัด มัธยัสถ์ไม่ลืมนื้อลืมนั่ว ต่างคนต่างมีขอบเขต การอยู่การกินการใช้การสอยต่างคนต่างมีขอบเขต บ้านเมืองของเราก้เป็นการถูกอ้อมชูขึ้นในขณะเดียวกัน ๆ คนทั้งชาติต่างคนต่างอ้อมทำไม่จะขึ้นไม่ได้ ขึ้นได้ไม่สงสย เพราะจมนได้เพราะคนทั้งชาติ คนทั้งชาติอ้อมขึ้นมาทำไม่ขึ้นไม่ได้ เอาตรงนี้นะ วันนี้พูดแค่นี้ก่อน เหนื่อยแล้ว

เป็นยังงัฟังเทศน์วันนี้ละ *สบายใจดีครับ* อย่างนั้นละ ธรรมะไปที่ไหนเย็นไปหมด นี้ละธรรมะนำดับไฟเป็นอย่างนี้ กิริยาท่าทางจะดุเดือดขนาดไหนก็เหมือนกับฟ้ากระหิมข้างบน แต่ฝนตกมามันเย็น ฟ้ามันกระหิมจริง แต่เวลาฝนตกจากฟ้าที่กระหิม ๆ มันเย็นไปหมดทุกหย่อมหญ้า อันนี้ธรรมพระพุทเจ้ากระหิม ๆ เวลาตกออกมาเป็นอรรถเป็นธรรมแล้วเย็นไปหมด เป็นอย่างนั้นนะ
